

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB30 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB30 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb30-txt-shoot-n58.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB30:58

#

Det Overordentlige.

At fE et Genie ikke bliver forstaaet af de Samtidige og saa mishandlet: det er tilgiveligt.

Men dette Tilgivelige er ogsaa ved et svælgende Dyb skilt fra det Bestialske nu tildags, at man, fordi man jo af Historien veed, at det Overordentlige pleier at maatte lide, at man i Kraft deraf (bravo!) ikke blot ikke gjør sig Samvittighed af, ih nei, anseer det for Pligt at mishandle det Overordentlige, man selv anseer for det Overordentlige, anseer det for Pligt - thi af Historien veed man jo at dette pleier at skee.

I en vis Forstand kan der være noget sandt i hvad de Bestialske mene. Thi da de formodentligen dertil ere engagerede af Tilværelsen, til at afgive Bæsterne, som forhindre at det Overordentlige taber Saltet, saa er det jo paa en Maade deres Pligt at efterkomme hvad Engagementet forpligter dem til. Tillige ansee de det vel ogsaa for en Lykke for dem at være blevne samtidige med noget Overordentligt, at de kunne være med i den Comedie selv om det blot er i Egenskab af Bæster, og at de kunne føle deres Tilværelse ved at have det i deres Magt at forbitte den Fortrinligere hans Liv - og det vil jo deres Død gjøre dem umuligt, ergo bør man benytte Livet.

Lee af dette kan jeg i en vis Forstand meget godt, ja jeg leer maaskee stundom stærkere end nogensinde. Derimod har jeg nu kun yderst sjældent Lyst til at lee med Nogen derover; thi da jeg desto værre har forvisset mig om, at det Alt er eens Bier, hvorfor skulde jeg saa ved at lee med Nogen, foranledige ham til at mene, at jeg ansaae ham for bedre end de Andre.

Nei, det er eens Bier. Naar det gjælder om noget Udmærket: saa ere alle enige. Selv de Nærmeste glæde sig dog saa sagtelig over, om det Udmærkede kunde svækkes - o, Middelmaadighed er i en vis Forstand en umaadelig Lidenskab. Naturligviis er det Udmærkede først svækket, ih, bevares, saa er Medlidenheden over al Maade til Tjeneste - naturligt, thi i slige Forhold er Medlidenhed det Samme som Misundelse, hvorfor ogsaa en af Oldtidens Forfattere saa rigtigt har bemærket, at der er Ingen tilbøiligere til Medlidenhed end den Misundelige; og hvorfor man ogsaa kan vide, at Misundelsen maa være stor i Danmark, fordi Medlidenheden er det, ligesom omvendt. Det danske Folk har som Middelmaadighedens Repræsentant kun een Lidenskab: Misundelse-Medlidenhed, man feiler naar man troer, at det er To. Sand Deeltagelse for det

Udmærkede vil nemlig være kjendelig paa at forhindre, om muligt, at det svækkes. Men Middelmaadigheden fordobler sig, en Ene pige der kan baade-og, Misundelsen seer at svække det, o, og saa kommer Medlidenheden ømt husvalende og trøstende. Skulde den opdage, at Medlidenheden dog endnu ikke er ganske paa rette Sted - i samme Øieblik er den igjen sig selv: Misundelse.